

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en Hedendaagsch Regt

<https://hdl.handle.net/1874/274702>

9

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD

VAN

DOCTOR IN HET ROMEINSCH EN HEDENDAAGSCH REGT,

OP GEZAG VAN DEN RECTOR MAGNIFICUS

DR. W. KOSTER,

GEWOON HOOGLEERAAR IN DE GENEESKUNDE,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAT

EN

VOLGENS BESLUIT VAN DE REGTSGELEERDE FACULTEIT

AAN

DE HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

TE VERDEDIGEN

op Zaterdag 22 Junij 1867, des namiddags ten 3 ure,

DOOR

THEODOOR PHILIP MACKAY,

GEBOREN TE NIJMEGEN.

—
H. L. SMITS.

1867.

STRENGTHENED

THE

OF

STRENGTHENED

THE

STRENGTHENED

THE

STELLINGEN.

I.

Rationes et argumenta, quibus ét Cujacius, lib. IV Quaest. Paul. (Op. ed. Fabroti 1758 tom. V. p. 987) ét Noodtius, de pactis et transact. cap. XXI (Op. ed. Barbeyracii 1760 tom. II p. 447) usi sunt, ut pugnam inter l. 58 § 1 D. mand. vel contra 17.1 et l. 10 D. de pactis 2.14 dirimant, non sunt admittenda.

II.

Recte cl. Windscheid (Lehrbuch des Pand. rechts 1865, tom II. § 358) cum. cl. Vangerovio dubitat, an pugna legem 58 § 1 D. mand. vel contra 17.1 inter et l. 10 D. de pactis 2.14 dissolvi possit.

III.

Perperam cl. Pothier (Traité des obligations n°. 351) argumento legis 9 § 1 D. si quis caut. in jud. 2.11 docet: poenam pro parte committi, si debitor pro parte solverit.

IV.

„Grove beledigingen” in art. 288 al. 2 B. W. zijn niet alleen beledigingen door woorden, maar ook door daden en gedragingen.

V.

Erfopvolging is in ons burgerlijk regt op het oogenblik dat zij werkt tegelijk titel en wijze van eigendomsverkrijging.

VI.

De artt. 1227 en 1228 B. W. strijden met art. 1214 B. W.

VII.

In de bepaling door Mr. J. E. Goudsmit (Pand. systeem 1866. D. I bl. 167) van schenking gegeven, als zijnde — „eene rechtshandeling, waardoor iemand uit vrijgevigheid, om niet, door opoffering

van eigen vermogen, een ander, met den wil om hem te verrijken, toekent een op geld waardeerbaar voordeel, dat door dezen wordt aangenomen" — leze men in plaats van „uit vrijgevigheid" tot „met den wil om" de woorden, „vrijwillig, door opoffering van eigen vermogen, een ander, met het doel om."

VIII.

Eene gift van certificaten der Nationale Werkelijke Schuld behoeft volgens art. 1724 B. W. geene akte.

IX.

De houder van een wissel, hem bij onvolledig endossement geëndosseerd, is volgens ons wisselrecht in ieder geval onbevoegd voor zich de voldoening van den wissel te vorderen; zelfs al heeft hij de waarde van den wissel betaald.

X.

Art. 773 W. v. K. vindt ook toepassing als de schulden door een ander zijn betaald voor den schuldenaar, en deze daardoor bevrijd is.

XI.

Wanneer voor den aanvang van het faillissement een proces over saldo van rekening-courant tus-

schen een schuldeischer en den gefailleerde is gevoerd, wordt dit door het faillissement geschorst en gaat op in de verificatie.

XII.

De partij die in eene der gevallen bij art. 217 W. v. B. Regtsv. opgenoemd, een naderen termijn tot voortzetting van het getuigenverhoor heeft verzocht en verkregen, kan op die nadere teregtzitting nieuwe getuigen doen hooren.

XIII.

Uit de bepaling van art. 810 W. v. B. Regtsv. „dat de enkele bekentenis van den man niet als bewijs mag gelden in eene regtsvordering tot scheiding van goederen,” — omdat daardoor tegen het voorschrift van art. 241 i. f. B. W. eene scheiding door onderlinge toestemming zoude tot stand komen, — leiden sommigen ten onregte af, dat de regter nu ook niet bij een verstekvonnis scheiding van goederen mag uitspreken.

XIV.

Het te vondeling leggen van een kind onder de zeven jaar door zijne gehuwde moeder, is straf-

baar volgens art. 349 C. P., en niet volgens art. 350 C. P.

XV.

Voor het misdrijf van valsch getuigenis („faux témoignage” in art. 361 C. P.) is een vereischte dat er zij een objectief geldig getuigenis (témoignage); eene verklaring die subjectief kracht van getuigenis heeft en valsch blijkt, kan geen grond geven tot dit misdrijf.

XVI.

De dienstbode die zich gelden toeëigent haar door haren meester gegeven om daarmede rekeningen te zijnen behoeve te voldoen, is strafbaar wegens misbruik van vertrouwen (art. 408 C. P.) en niet wegens diefstal in dienstbaarheid (artt. 379 en 386 n°. 3, C. P.; art. 14, n°. 6, Wet 29 Junij 1854, Stbl. n°. 102).

XVII.

Mr. A. de Pinto (Handleiding tot het Wetboek v. Strafv. D. II bl. 40) heeft de woorden van art. 6 W. v. Strafv. „van welks beslissing de regter oordeelt dat de waardering van het feit afhangt” onjuist verklaard, wanneer hij zegt: „het moet vaststaan, dat, aangenomen dat het bestaande verschil door den burgerlijken regter in dezen of

genen zin beslist worde, daarmede alle denkbeeld van misdrijf vervalt." Er moet gelezen worden: „het moet vaststaan dat het bestaande geschilpunt door den burgerlijken regter in eenigen zin kan beslist worden, waardoor het begrip van misdrijf vernietigd of gewijzigd wordt."

Evenzoo op dezelfde bladzijde regel 14 v. o. achter de woorden: „dat het misdrijf vervalt," te voegen: „of van aard verandert."

XVIII.

De bepaling van art. 12 Titel IV van het nieuw ontwerp van een Wetboek van Strafvordering (door de regering ingediend 12 Februarij 1867) dat de getuigen in het voorloopig onderzoek door den regter-commissaris onder eede zullen worden gehoord, verdient afkeuring.

XIX.

Evenzeer is het af te keuren om den regter-commissaris de bevoegdheid toe te kennen de getuigen in de instructie al of niet onder eede te hooren.

XX.

Waar op wettige wijze scholen voor meer uit-

gebreed lager onderwijs vermeld in art. 1 k—p der Wet van 13 Augustus 1857, Stbl. n°. 103, zijn opgericht, moet aan kinderen van bedeelde en onvermogene ouders de toegang tot die scholen gratis worden verleend.

XXI.

De wet van 17 Oktober 1865, Stbl. n°. 121, „betrekkelijk het vaststellen van buitengewone maatregelen tot afwending van besmettelijke veeziekten en tot wering harer uitbreiding en gevolgen,” is geheel vervallen op 1 Januarij 1867.

De verlenging harer werking door de wet van 29 December 1866, Stbl. n°. 233, is door te late afkondiging dier wet niet verkregen.

XXII.

Niettemin hebben de Algemeene maatregelen van inwendig bestuur, door den Koning volgens zijne bevoegdheid uit art. 1 der wet van 17 Oktober 1865 Stbl. n°. 121 vastgesteld (*), nog hunne kracht behouden na 1 Januarij 1867 en zullen de overtredingen daarvan gestraft moeten worden volgens de wet van 6 Maart 1818 Stbl. n°. 12.

(*) Kon. Besluit van 23 Oktober 1865, Stbl. n°. 122.
 Kon. Besluit van 15 November 1865, Stbl. n°. 127.
 Kon. Besluit van 20 December 1865, Stbl. n°. 134.
 Kon. Besluit van 18 Januarij 1866, Stbl. n°. 3.
 Kon. Besluit van 30 April 1866, Stbl. n°. 78.
 Kon. Besluit van 21 December 1866, Stbl. n°. 178.

XXIII.

De betrekking en verhouding van den werkman (ouvrier, artisan) tot zijn werkbaas of patroon, is in oeconomischen zin niet gelijk aan die van een gewoon bediende tot zijn meester. De bepalingen in ons burgerlijk regt en strafregt zijn in strijd met die betrekking en verhouding en brengen daaraan nadcel toe.

XXIV.

Oeconomisch is het renten heffen van de door de hulpbanken of leenfondszen verleende voorschotten te verkiezen boven het geven van rentelooze voorschotten.

XXV.

De uitsluitende bevoegdheid van den Staat om brieven te vervoeren is goed te keuren, mits hij zich niet ten doel stelle daarin eene bron van inkomsten te vinden.

XXVI.

Van de loterij-leeningen, die tegenwoordig meer en meer als vorm van staatsschuld voorkomen, zegt de Hoogleeraar Vissering (Handboek van praktische Staathuishoudkunde D. III, bl. 355, n°. 1145) terecht: „het eenige voordeel dat zij hebben, namelijk dat de Staat te zijnen bate partij trekt van de speelzucht der menigte, is eene reden te meer om ze te verwerpen.”
